

absolut Flertal af den forenede Rigsdags Medlemmer. — Det andet Vædringsforslag, jeg har stillet, er til § 5 og kan af mig nærmest betegnes som en Redaktionsændring. Det hedder i § 5: „Rigsforstanderen maa være enten Thronfølgeren eller en anden myndig og arveberettiget Prinds eller en fuldmyndig Mand, som har danst Indfødsret.“ Det er altsaa Meningen, at man i § 5 vil fastsætte de nærmere Kvalifikationer for at kunne vælges til Rigsforstander, medens man angaaende selve Valget, og hvem Valget nærmest skal træffe, har givet Bestemmelserne i de foregaaende Paragrafer. Nu vilde man for det Første kunne sige imod Bestemmelsen her i § 5, at Thronfølgeren jo dog ogsaa er en arveberettiget Prinds, og forsaavidt er det overflødigt særligt at udhæve Thronfølgeren, ligesom jeg ogsaa skal bemærke, at det ikke er ganske rigtigt, saaledes som det synes indirekte at være forudsat i § 5, naar man læser dens Ord, at Thronfølgeren altid netop skulde være en myndig Prinds. Men hvad jeg navnlig skal gjøre gjældende, det er, at naar man ser hen til de foregaaende Paragrafer, vil det ses, ikke blot at Thronfølgeren altid er særlig omtalt, saa at der kun bliver Spørgsmaal om Valg af en Rigsforstander eller et Rigsforstanderskab, naar Thronfølgeren af en eller anden Grund ikke kan træde frem som Rigsforstander, men tillige, at det for Thronfølgerens Vedkommende allerede er fremhævet, hvilke Betingelser der udkræves for, at han kan overtage Regjeringens Førelse under Kongens Forsald. Det er derfor forsaavidt overflødig at gjentage Betingelserne i § 5. Det hedder saaledes i § 1: „Er den regjerende Konge paa Grund af Sygdom eller Bortreise fra Riget forhindret fra selv at føre Regjeringen, overdrager han dens Førelse til Thronfølgeren, hvis denne er myndig osv.“, og ligeledes hedder det i andet Stykke, at Thronfølgeren overtager Regjeringens Førelse, „om han er myndig osv.“, og saaledes fremdeles. Det er altsaa, forekommer det mig, overflødigt i § 5 at fremhæve som Betingelse for, at Thronfølgeren kan overtage Regjeringens Styrelse, at han er myndig. Naar man blot siger i § 5, at „Rigsforstan-

deren maa være en myndig og arveberettiget Prinds, eller en fuldmyndig Mand, som har danst Indfødsret“, forekommer det mig, at man siger Alt, som behøver at siges, og naar man tager Hensyn til de foregaaende Paragrafer, maa denne Uffattelse vistnok siges i enhver Henseende at være korrekte.

Conseilspræsidenten: Det høie Thing vil have set, at der foruden de Vædringsforslag, som ere stillede af to ærede Medlemmer (C. B. Nyholm og Klein), ogsaa er stillet et af mig, hvilket jeg, inden jeg gaar over til at omtale de andre Forslag, skal berøre ganske kort. Det refererer sig til et Lovforslag, der i den sidste Tid er blevet indbragt her i Thinget af Justitsministeren, og som gaar ud paa en Forandring af Straffelovens § 95 og § 96. Naar de ærede Medlemmer have gjort sig bekendte med dette nye Lovforslag, troer jeg, de ville være enige i, at det er ønskeligt, at Ordet „Ukrænkelighed“ udgaar af § 7, Linie 3; jeg troer ikke, der behøves nogen videre Motivering af dette Forslag. Det er ganske vist, at det nævnte Lovforslag endnu i dette Dieblift kun foreligger som Lovforslag, men jeg tror, at man uden nogensomhelst Foregriben af, hvad der vil ske, kan antage, at det vil stille sig utvivlsomt, at det vil blive til Lov i indeværende Sæssion, og der vilde isaafald fremkomme noget Skævt, hvis § 7 i det foreliggende Lovforslag blev staaende uforandret. — Med Hensyn til de andre Vædringsforslag skal jeg først henholde mig til den, der ere stillede under Nr. 2 og Nr. 8. Hvad angaar Forslaget under Nr. 3, vil jeg erkende, at det vel kan medføre en Forbedring. Jeg har meget stridt for, at en Bestemmelse om kvalificeret Majoritet skulde udelades af nærværende Lovforslag; men jeg indrømmer, at Bestemmelsen om en absolut Majoritet kan være rigtig i dette Tilfælde, og jeg har ikke Noget at indvende derimod. Hvad angaar Vædringsforslaget til § 5, skal jeg ganske henstille til det høie Thing, om det vil blive ved Ordlyden, som den nu er, eller om det vil foretrække Vædringsforslaget. At Paragrafen er kommen til at lyde saaledes, som den for Diebliftet gjør, ligger egentlig i, at man i